

ТОЙВО ПЕКАНЕН ДАЛЕЧНИЯТ ОСТРОВ

Превод от фински: Дора Янева, —

chitanka.info

Откакто се помнеха Юханес и Пека, си остана този неотслабващ интерес към малкия остров, който при ясно време се виждаше добре сред морската шир.

Обрасъл с гъсти и необичайно високи борове, той приличаше на чуден букет във вазата на морето. От сутрин до вечер го къпеха слънчевите лъчи. Веднага щом изгряваше слънчевият диск от изток, лъчите вече галеха високите дървета на острова, а когато слънцето се спускаше на запад, то заливаше върховете им с пламтящо зарево, сякаш се прощаваше. Ветровете и бурите бушуваха на островчето по силно, отколкото по другите места. От която и страна да духаше вятърът, малкият беззащитен остров го посрещаше винаги с весела доверчивост. При буря морските вълни се разбиваха в крайбрежните камъни и достигаха почти до върховете на борове. Вятърът яростно и жестоко вилнееше в гъстите корони на дърветата. Когато валеше, сякаш се завиваше в сивата пелена на мъглите и тогава изглеждаше тайнствен и загадъчен. През есента горите наоколо се оголваха постепенно, „разцъфнали“ в жълти и червеникави петна. А стройните борове на малкия остров се извисяваха над ледените разпенени вълни, жизнерадостно свежи и зелени. През зимата, когато морето замръзваше и снегът застиляше всичко със своята бяла покривка, островът се обличаше в скреж и лед, сякаш намяташе разкошна кралска мантия, по която преливаха милиони искрящи елмази.

„Интересно, какъв ли е той отблизо?“ — питаха се момчетата един друг. Какво ли щастие е да вървиш по неговата земя, да се наслаждаваш под неговото слънце, сияйно от сутрин до вечер, да почиваш под прохладните сенки на дърветата, да слушаш могъщия шум на вятъра по незащитените брегове и да изпиташ яростта на бурята под закрилата на горските храсталаци.

Те се опитваха да узнаят нещо за острова и се обръщаха с безброй въпроси към своя баща, но получаваха само откъслечни отговори. Островчето беше твърде нищожно, за да интересува един възрастен мъж. По време на риболов бащата няколко пъти бе спирал там, но не бе успял да намери дори едно кътче на завет. Островчето бе обкръжено от всички страни с рифове, така че даже с лодка беше трудно да се отиде до каменистия бряг, а растителността беше толкова дива и буйна, че едва ли някой би се промъкнал по-навътре без брадва в ръка. Наистина какво може да се разкаже за такъв остров!

Но момчетата го гледаха с други очи и не можеха да повярват, че той не е интересен, както твърдеше баща им. И по-рано бяха забелязали, че на света съществуват не малко неща, чиято красота не трогва баща им.

През топлите летни вечери, когато залезеше слънцето и рибата кълвеше по-добре, те често седяха с въдички на любимата си крайбрежна скала и гледаха как понякога водата около острова запламтява като огън, пръска искри и прелива във всички цветове на дъгата. Сиянието се вдига все по-високо и по-високо и осветява дърветата на острова отначало целите, а след това само върховете, за да изчезне накрая безмълвно и незабелязано в тях, отстъпвайки място на черните нощни сенки. Сутрин, сред развиделяващата се дрезгавина, островът сякаш се вдига изведнъж във въздуха и виси в пространството между водата и небето. Не, съвсем не приличаше на другите острови. Само веднъж да погледнеш натам, и ще се пробуди в теб неудържимото желание да попаднеш на него. Можеше да подхранва фантазията през всяко време на годината. Ако го видиш в мъглата на утринното разсъмване, във вечерните зари, когато там бушува есенна буря, или пък в мразовития и ясен зимен ден — той непременно ще ти се присъни през нощта.

Чудно ли е тогава, че островът непрекъснато занимаваше мислите на момчетата и в един прекрасен ден те разбраха — просто трябва да отидат там.

Пътят беше дълъг, а баща им строго и престо̀ро̀го беше забранил да вземат лодката. Не смееха да нарушат заповедта му. Какво да се прави? До острова можеха да се доберат само по море — с лодка или по леда. Нищо друго не оставаше — трябваше да дочакат зимата.

Всички знаят как безкрайно се влачи времето, когато очакваш нещо. Всяка сутрин, щом се събудеха, момчетата тичаха първо на брега. Лятото загуби в очите им своето очарование. Забравиха за игрите си и нетърпеливо очакваха скорошния край на лятото. Прекрасните летни дни извикваха в тях само недоволство и разваляха настроението им. Затова пък как радостно посрещаха бурите и хладните ветрове — предвестници на приближаващата есен. Престанаха да ги радват риболовът, разходките в гората и с лодката на баща им, птичите гнезда с малките пиленца, горските плодове и всички други дарове на лятото. Цялото им същество беше овладяно от

една мисъл — да бъдат на този далечен и самотен остров, сред вълните на морето. През деня тяхната фантазия пренасяше там всички чудеса, които могат да бъдат измислени. А през нощта извършваха насън походи до острова и там, в омагьосаните дебри, ги очакваха необикновени приключения.

През тази година момчетата забелязаха как лятото се сменя от есента, а есента от зимата, как дните малко по малко се скъсяват, а нощта става все по-дълга и почти неусетно топлината преминава в прохлада, а морето, небето и гората изменят своя цвят. Вятърът постепенно става все по-рязък и шуми все по-силно, а от това изстиват въздухът и водата, умират цветята наоколо, стихва и замира постепенно чуруликането на птиците в гората, а рибните пасажи напускат бреговете и отиват в дълбоките, още топли, далечни води. И ето веднъж, след ясната звездна нощ, утрото се оказа толкова хладно, че те не можеха да излязат боси. Листата на дърветата пожълтяха, тревата стана кафява, сякаш горена с огън, и полегна уморена върху мократа земя. Продължителни есенни дъждове започнаха да заливат гората, полето, къщата — всичко, всичко. Водата образуваше буйни потоци, които изравяха по пътищата дълги бразди и ями, оцещдаше се във вдлъбнатините на кротки езера и накрая нахлуваше дълбоко под земята в тайните жилища на изворите.

Островът беше неподвижно застинал в прегръдките на бурното море. Никъде на друго място водните пръски не излитаха така високо, както на неговите желани брегове. Ако искаш да изпиташ най-истински цялата сила на есенната буря, трябва да я изпиташ именно там.

В една прекрасна утрин всички езера и локви бяха покрити с лед. Момчетата с възторг изпробваха здравината му. Сега вече нямаше да чакат дълго.

Небето от ден на ден ставаше все по-бледо и сиво. По цели дни на хоризонта проблясваха ярки зари, в дъждовните дни облаците засядаха почти върху самите върхове на дърветата. Светът изглеждаше смален. Островът сякаш се беше отместил още по-далеч и слабо проблясваше в сивата мъгла.

Но щом времето се проясни, той отново се показваше в цялото великолепие на зелените си могъщи борове, с който не можеше да се справи и най-лютият мраз.

Най-после започна да замръзва и морето. Първо се покриха с лед проблясващите в тъмнозелено малки заливчета. Постепенно границата на леда се отместваше все по-далече в открито море. На няколко пъти бурята счупваше леда, трошеше го на звънки парчета, но щом вятърът затихнеше, ледът отново настъпваше към дълбоките води. И ето една сутрин мостът към острова беше готов. Тъмният проблясващ лед се простираше далече зад линията на хоризонта и сияеше в лъчите на хладното декемврийско слънце, сякаш беше полирана стомана или безкрайно огледало, в което се оглеждаха бреговете на островите. Самотното малко островче се издигаше в средата на това огледало като мираж, обкръжен от собственото си отражение и от блясъка на слънцето по върховете на високите дървета. Приличаше на огромно съкровище.

Но денят на Юханес и Пека още не беше дошъл. Ледът не беше достатъчно здрав.

Много дни след това валя сняг. Скоро всичко стана ослепително бяло. Зимата дойде.

Настъпи дългоочакваният ден, в който щеше да се осъществи мечтата им.

С трепетни от напрежение ръце те си приготвиха ските. Ранна утрин! Слънцето едва-що се е показало. Лъчите му като зарево от пожар горят в края на небето! Всичко искри и блести в снежната белота! Най-красив изглеждаше малкият далечен остров! Целият обкичен със скреж под слънчевата светлина, той приличаше на огромен приказен брилянт! Лъчите отскачаха от него като искрящи зайчета и беше тъй ослепителен, че дори отдалече беше трудно да се гледа към него.

Момчетата се отправиха тайно на път и сърцата им туптяха. Пронизващият януарски вятър хапеше и като огън обгаряше бузите им. С далечното си сияние слънцето ослепяваше очите, но не топлеше. Ските се плъзгаха добре и като се вглеждаха в своята преливаща в блясък цел, момчетата продължаваха пътя си, като все повече и повече налягаха сили. Мислите им бяха устремени към острова на чудесата, който се приближаваше с всеки размах на щеките.

Приключенията, за които толкова бяха мечтали, стотиците хиляди главозамайващи неща — всички те щяха да се сбъднат в оня миг, в който кракът им стъпи на острова. Устата им се смееха, очите се

усмихваха на вятъра и на искрящото срещу тях слънце. Забравиха за всичко друго на света, освен за това, че днес е техният ден, че ските неусетно ги носят към далечния остров.

В къщи никой не забеляза тяхното заминаване. Някъде към обяд родителите им отначало се зачудиха, че ги няма, а после наистина започнаха да се безпокоят. Къде ли са се дянали тези деца? Търсиха ги навсякъде, никъде не ги намериха.

Момчетата се върнаха привечер, когато последните лъчи на слънцето догаряха на далечния остров. Уморени и замислени, те вече носеха в своите млади сърца страшната тайна на живота. В главите им не остана нито едно приключение, в сърцата — никаква надежда. Не поглеждаха вече към острова, макар леденият му блясък в палитрата на залеза да беше по-ослепителен от всякога. Не гледаха натам, знаеха вече истината — голата, мрачна и потискаща истина. Далечният приказен остров се беше оказал просто безобразна, изорана от бурята жалка камениста пустиня. Там имаше обикновена земя и камъни, точно като тази, по която стъпваха всеки ден, дори малко по-сурова, по-бедна. А гората беше от най-обикновените дървета, прости борове с високи кафяви стъбла, които се издигаха над камъните с обрулените си, изпочупени от бурята клони.

Не, те повече не желяеха да погледнат към острова. Нито сега, нито в следващите дни, никога, макар животът им да стана изведнъж сив, скучен и невъзможен.

Вечерта тайно от родителите си и даже тайно един от друг те тихо плакаха. Плачеха и не можеха да разберат защо им е толкова тежко и защо не идва сънят.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.